

Tedy, jak se to vezme. Některé peníze je prostě vyloženě hřích si nevzít.

Vjede zpátky dovnitř. Nohy mu vždycky rychle prochladnou. Nikdo by se neodvážil podotknout, že žádné nohy nemá.

Asi za hodinu začne ranní porada jeho rytířů. Branco jim svoje plány už několikrát vyložil. Teď jim chce jenom ukázat nějaká čísla. Sjede výtahem do zasedací místnosti a postaví vodu na čaj.

Tady, hodný kus pod zemským povrchem – švédská armáda nejspíš přesně ví, v jaké hloubce tady jsou – se hrůza z Rusů, kterou Švédi ve dvacátém století cítili, změnila v *high-tech dream of a green revolution* jednadvacátého století.

Na rozdíl od proslulé bodenské pevnosti, která je nedaleko odsud severovýchodním směrem, tento bunkr není nijak známý. Tady nikdy u vrat nepostávali nedočkaví zaměstnanci muzeí, kteří by chtěli vpustit dovnitř veřejnost. Ani Státní památkový úřad o bunkr nikdy nepečoval jako o kulturní památku. Tohle místo je zapomenuté. Přestalo být předmětem vojenského zájmu, odepsali ho a počátkem padesátých let prodali jednomu farmáři jako součást lesního pozemku. Dva tisíce hektarů, o které se farmář staral až do své smrti.

Současný majitel nemovitosti, Marcus Branco, teď sedí na přesné kopii invalidního vozíku Stephena Hawkinga a je v laskavém rozpoložení. Natolik laskavém, že má chuť dopřát si nějakou odměnu.

Zacuká mu v podbřišku. Je to už pár dní, co tu poslední nechal jít. I když, jít... Teď určitě chodí ještě hůř než on.

Jeho rytíři se jeden po druhém scházejí u půlkulatého zasedacího stolu. Marcus je přejíždí pohledem, vlídný jako sám Ježíš. Jeho nejužší okruh. Rosomák, Vlk, Medvěd, Ulf a Rysice. Jeho věrní z Dlouhé ulice ve čtvrti Tegu na předměstí Umeå.

Branco velmi rád pronáší projevy. Jeho slova v okamžiku vyslovení ožívají.

„Dřív se v našem regionu vyráběla dřevovina. Teď tady páchne kyselý pot nervózních městských zastupitelů a politiků. Najednou musí jednat s multinárodní megafirmou, která klepe na dveře Norrbottenu. Ale ta firma není cítit nijak odpudivě. Je cítit penězi! Gasskas i jeho okolí má všechny předpoklady pro to, abychom tady byli tak úspěšní, jak si zasloužíme. Evropskému trhu se daří. Průmysl šlape. Ale visí nad námi zlověstný mrak a všichni víte, co je zač – zásobování energií.“

Branco přijede na vozíku k flipchartové tabuli a otočí horní list.

Tato myšlenka mu v hlavě zrála mnoho let. Končina světa odjakživa nazývaná Norrland najednou získala jasnější identitu a Marcus Branco chce vědět proč.

Směšné stereotypy o nemluvných, osamělých, pracovitých a domácí pálenku pijících mladých mužích, kteří se odmítají odstěhovat na jih, jsou pryč. Nahradili je nadšení místní politici, kteří doslova celému světu slibují zlato a zelenou elektřinu. A světu se to líbí. Možná to začalo výstavbou facebookového datového centra v Luleå v roce 2011, to není podstatné, ale všichni zničehonic chtějí do Norrlandu. Začalo se proslýchat, že Facebook tady má elektřinu skoro zadarmo, a davy lumíků se obrátily k severu.